

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.781 van 21 juni 2001
in de zaak A. 83.125/XIV-3407.**

In zake : XXX
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat St. VAN EYCK,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Belgiëlei 187

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit,
op 24 maart 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing
van 18 januari 1999 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van
9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over
beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging
en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op
het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 24 april 2001 waarbij de
terechtzingting bepaald wordt op 23 mei 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat St. VAN EYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ESLTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX komt op 19 juni 1995 in het Rijk aan en vraagt de volgende dag om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 23 september 1998 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"Betrokkene is op 19 juni 1995 in België aangekomen. Op 20 juni 1995 vroeg betrokkene in België asiel aan. Hij was hierbij niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

Betrokkenes ouders zouden afkomstig zijn van Oost-Pakistan, het huidige Bangladesh. In 1966 zouden zijn ouders zich in Pakistan (Karachi) hebben gevestigd. Bij de Pakistaans-Bengaalse onafhankelijkheidsstrijd in 1971 werden de Oost-Pakistanen en Biharis in Karachi samengedreven in kampen. In 1987 zou betrokkene tweemaal zes maanden in de gevangenis zijn opgesloten door de politie. Dit omwille van zijn afkomst. Hij zou tweemaal zijn gevraagd het land te verlaten. Drie à vier maanden na zijn vrijlating zou betrokkene door de politie tot tweemaal toe zijn gedwongen, zijn loon af te geven. Na zijn vrijlating zou betrokkene éénmaal in elkaar geslagen zijn door de politie. In de periode 1988 tot 1995 zou betrokkene op twee verschillende plaatsen werkzaam zijn geweest, zonder verdere noemenswaardige problemen. Betrokkene zou zijn situatie evenwel als uitzichtloos hebben beschouwd en midden 1995 hebben besloten het land te verlaten.

Niettegenstaande aanvankelijk door het Commissariaat-generaal een beslissing tot verder onderzoek werd genomen dient in de fase van de gegrondheid te worden gesteld dat er geen gegevens voorhanden zijn om betrokkene de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen.

Er moet op gewezen worden dat betrokkene gedurende de laatste zeven jaar van zijn verblijf in Pakistan geen noemenswaardige problemen heeft gehad met de Pakistaanse autoriteiten. Betrokkene brengt bijgevolg geen directe aanleiding voor zijn vlucht aan. De aangehaalde detenties in zijn relaas - betrokkene zou tweemaal zes maanden zijn opgesloten in een gevangenis omwille van zijn

Bengaalse afkomst - situeren zich in 1987 (!). Betrokkene kan echter geen enkel begin van bewijs van deze opsluiting aanbrengen. Meer zelfs, omtrent deze arrestaties legde betrokkene in de loop van de asielprocedure tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde betrokkene in kader van het dringend beroep in totaal viermaal te zijn opgepakt; nl. éénmaal in 1987; twee keer in 1988 en nogmaals in 1990. Opvallend is dat betrokkene gedurende het verhoor ten gronde uitdrukkelijk verklaarde slechts tweemaal (nl. in 1987) te zijn gearresteerd. Bovengaande anomalie zet de geloofwaardigheid van de beweerde moeilijkheden met de Pakistaanse politiediensten ernstig op de helling.

Tenslotte moet er vastgesteld worden dat betrokkene uitdrukkelijk stelde bij eventuele terugkeer naar Pakistan hoofdzakelijk administratieve (nl. niet in regel zijn met identiteitspapieren) en economische problemen (slechte werkomstandigheden) te vrezen. Deze elementen op zich kunnen niet ressorteren onder de Geneefse vluchtelingenconventie.

Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt is het voor betrokkene mogelijk de Pakistaanse nationaliteit te verkrijgen. Volgens dezelfde informatie is een persoon in Pakistan geboren uit Oost-Pakistaanse ouders (nl. op 7 juni 1971) volgens de Pakistaanse wetgeving automatisch Pakistan. De Pakistaanse nationaliteit kan hem aldus niet worden onzegd.

Bijgevolg heeft betrokkene niet aannemelijk gemaakt zijn land van herkomst te hebben verlaten uit gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951."

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 6 oktober 1998 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Dit beroep wordt opgeroepen op de zitting van 18 januari 1999.

Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord.

Dezelfde dag neemt de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing waarbij het beroep ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellant stelt dat hij afkomstig is uit Pakistan; dat zijn Ouders geboren zijn in het voormalige Oost-Pakistan -nu Bangladesh- en zich in 1966 in Pakistan gevestigd hebben; dat de minderheden uit Oost-Pakistan en de Beharis tijdens de onafhankelijkheidsstrijd samen ondergebracht werden in kampen te Karachi; dat appellants vader tijdens deze strijd opgepakt werd en niet meer is teruggezien; dat appellants moeder toen zwanger was van hem; dat appellant in moeilijke omstandigheden moest opgroeien; dat hij in 1987 tweemaal gearresteerd werd; dat hij ook na zijn vrijlating door de politie hardhandig aangepakt werd; dat appellant van 1988 tot 1995 op verschillende plaatsen werkzaam was; dat hij meent omwille van zijn afkomst geen toekomst

te hebben in zijn land; dat hij daarom wegging en op 20 juni 1995 in België asiel vroeg;

Overwegende dat de verklaringen van de appellant een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn; dat de verklaringen van de appellant coherent moeten zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten; (zie onder meer UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, septembre 1979, 53); dat de verklaringen van appellant niet eensluidend en coherent zijn;

Overwegende dat appellant zijn identiteit niet bewijst noch het ogenblik dat hij Pakistan verliet en in België toekwam; dat appellant stelt dat hij per boot is aangekomen in België; dat hij in Karachi aan boord ging en in Antwerpen aan land ging; dat hij ter zitting stelt dat hij per taxi naar de stad ging en aldus niet met zekerheid kan melden of hij in Antwerpen of in een andere Belgische haven aan land kwam; dat zowel de havenautoriteiten van Antwerpen als van Gent en Zeebrugge geen kennis hebben van een schip afkomstig uit Karachi en aangemeerd rond de door appellant opgegeven datum; dat appellant zijn reisweg niet bewijst of aannemelijk maakt;

Overwegende dat appellant ter zitting stelt dat hij meent beroep te kunnen doen op bepalingen in het Vluchtelingenverdrag daar hij aanhoudend gediscrimineerd werd in Pakistan omwille van het feit dat zijn ouders afkomstig waren uit Bangladesh; dat hij geen vastwerk had en zich tevreden moest stellen met minderwaardig en slecht betaald werk;

Dat appellant ter zitting stelt dat hij 500 roepies verdiende per maand; dat hij 2500\$ betaalde aan de reisagent om hem naar Europa te brengen; dat appellant volhoudt dat hij zijn overtocht heeft betaald en ontkent andere inkomsten te hebben gehad; dat hij toevoegt dat zijn moeder ook in dezelfde fabriek tewerkgesteld was en eveneens slecht betaald werk deed; dat voor zover het al mogelijk zou zijn voor appellant en zijn moeder om slechts van één salaris te leven, het dan nog minstens 14 jaar zou geduurd hebben om 2500\$ bijeen te sparen; dat appellants verklaringen omtrent zijn inkomsten in Pakistan niet aannemelijk zijn en hij zich in een betere economische situatie moet bevonden hebben als hij, zoals verklaard, zelf zijn overtocht betaalde;

Overwegende dat de bestreden beslissing terecht verwijst naar de Pakistaanse nationaliteitswetgeving waarin uitdrukkelijk werd voorzien in de automatische toekenning van de Pakistaanse nationaliteit aan personen in Pakistan geboren uit Oost-Pakistaanse ouders; dat appellant ter zitting stelt dat hij dit niet aanvraagde daar hij eerst documenten moest bekomen van het lokale politiebureau die elke medewerking weigerde; dat hij ter zitting echter niet aannemelijk maakt dat hij een poging ondernam om de nodige administratieve stappen te zetten voor het bekomen van de Pakistaanse nationaliteit;

Dat appellant anderzijds in zijn verzoekschrift terecht stelt dat zelfs al zou hij de Pakistaanse nationaliteit hebben dit geen invloed zou hebben op zijn behandeling door de Pakistaanse autoriteiten daar de Bengaalse minderheid omwille van hun oorsprong gediscrimineerd wordt en het voorwerp is van pesterijen; dat de situatie van de Bengaalse minderheid in Pakistan inderdaad moeilijk is; dat ze, zoals andere minderheden in Pakistan, regelmatig lastig gevallen worden en vaak het slachtoffer zijn van administratieve pesterijen en geldafpersing; dat de 'autochtone' Sindhi minderheid in Karachi -doch meerderheid in de provincie Sindh- niet bereid is om op representatieve basis de macht in Karachi te delen met die bevolkingsgroepen (Bengali, Mahajir en andere niet-Sindhi) die de meerderheid uitmaken en het economisch leven beheersen (zie rapport omtrent de Bengaalse minderheden van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 19 oktober 1995); dat deze discriminatie echter in casu niet leidde tot vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag;

Overwegende dat de appellant niet aantoont dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951".

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat in een enig middel, afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsverplichting, verzoeker laat gelden dat er wordt gesteld dat hij zijn identiteit niet bewijst terwijl dit bewijs niet mogelijk en evenmin als dusdanig vereist is nu hij steeds en coherent heeft aangegeven dat hij in de jungle werd geboren en nooit werd geregistreerd, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verder stelt dat hij zijn reisweg niet bewijst of aannemelijk maakt; dat men daartoe aanhaalt dat hij per boot reisde en in België toekwam terwijl hij steeds bevestigde dat hij inderdaad per boot reisde doch dat hij niet met zekerheid kon stellen of hij in België dan wel in Nederland aanmeerde; dat de opzoeking in de Belgische havens niet doorslaggevend zijn nu hij zelf aangaf dat het mogelijk was dat hij initieel in Nederland per boot is toegekomen; dat de bestreden beslissing vervolgens aanhaalt dat hij niet aannemelijk maakt dat hij pogingen ondernam om de Pakistaanse nationaliteit te bekomen, dat hier voorbijgegaan wordt aan zijn verklaringen waarin uitdrukkelijk te kennen werd gegeven -wat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen trouwens zelf aanhaalt- dat hij "de Pakistaanse nationaliteit niet aanvraagde daar hij eerst documenten moest bekomen van het lokale politiebureau die elke medewerking weigerde", dat de bestreden beslissing met andere woorden zelf aangeeft dat hij geen medewerking bekam voor zijn aanvraag, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen tenslotte bevestigt dat mensen zoals hij systematisch worden gediscrimineerd en voorwerp zijn van geweldpleging en afpersing, doch daarna zeer eigenaardig zonder meer besluit dat "deze discriminatie in casu niet leidde tot vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag", dat het een raadsel is waarop deze plotse conclusie in weerwil van de eerdere premisse is gesteund;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker van meet af aan ondubbelzinnig te kennen heeft gegeven dat het hem niet mogelijk was enig identiteitsdocument voor te leggen omdat de Bengaalse minderheden door de Pakistaanse overheden worden gediscrimineerd en ze geen paspoort of identiteitskaart krijgen (zie onder meer verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken); dat in zijn uitspraak van 14 februari 1996 over het dringend beroep de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen benadrukte dat betrokkene naar eigen zeggen "geen Pakistaanse identiteitskaarten kon bekomen"; dat het onder meer naar aanleiding van verzoekers aanvraag door de ambassade in Islamabad opgesteld rapport in verband met de situatie van de Bengaalse minderheden in Pakistan signaleert "dat er regelmatig gevallen worden gemeld van (...) weigeringen om de nodige identificatiedocumenten te verschaffen"; dat in zijn beroepsakte aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verzoeker hier nogmaals op terugkwam en schreef dat hij "inderdaad niet in het bezit is van enig identiteitsdocument om de eenvoudige reden dat hij dat nooit gehad heeft"; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dan ook niet zonder meer kon stellen dat verzoeker zijn identiteit niet bewees, doch nader had moeten ingaan op de argumentatie dat het verzoeker, gezien zijn afkomst, totaal onmogelijk was een identiteitsdocument voor te leggen;

2.2.2. Overwegende dat de verklaring ter zitting "dat het lokale politiebureau elke medewerking bij het bekomen van de nodige documenten weigerde" betekent, in tegenstelling tot wat werd aangenomen, dat betrokkene wel degelijk, doch volkomen tevergeefs, de eerste administratieve stappen heeft gezet om de Pakistaanse nationaliteit te verkrijgen; dat het motief in verband met de passiviteit van verzoeker om deze nationaliteit te bekomen, geen steun vindt in de ter zitting door hem afgelegde verklaring;

2.2.3. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen aanneemt dat de Bengaalse minderheden in Pakistan omwille van hun oorsprong worden gediscrimineerd en het voorwerp zijn van pesterijen, dat ze regelmatig worden lastiggevallen en vaak het slachtoffer zijn van administratieve pesterijen en geldafpersing om uiteindelijk te besluiten "dat deze discriminatie echter in casu niet leidde tot vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag"; dat de beroepscommissie in het geheel niet aangeeft waarom de pesterijen en geldafpersingen van de minderheid, waartoe verzoeker beweert te behoren, geen vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 kunnen uitmaken; dat de zinsnede "dat deze discriminatie echter in casu niet leidde tot vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag" te algemeen en te vaag is om als zelfstandig motief in aanmerking te kunnen worden genomen; dat de bestreden beslissing op de hierboven besproken punten onvoldoende en/of gebrekkig met redenen is omkleed; dat deze onregelmatigheden ruimschoots volstaan om tot de vernietiging van de bestreden beslissing te leiden; dat het enig middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 18 januari 1999 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd XXX als vluchteling te erkennen.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van voormelde Commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van deze Commissie.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
éénentwintig juni tweeduizendeen, door :

de HH. A. BEIRLAEN,
 K. VANHOUTTE,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.